

ION-LISTI

LETO VI

LIST ZA DOBRO VOLJO IN SMEH — IZHAJA VSAKO SREDO

ev. 48

PARADA AKTUALNIH FILMOV

KRATKE FILMSKE

PROJEKT

Velika filmska kompanija »Anglo-american political business corporation Ltd.« pripravlja velik film s delovnim naslovom: »Prodaja Trsta« po motivih pokojnega pisca fantastičnih romanov Benita Mussolinija. Scenarij je obdelal Giuseppe Pella, scensko glasbo pa je komponiral Eugenio Pacelli, poznan pod umetniškim imenom Pij XII. Kdaj bo film posnet, še ni jasno, ker se glavni junak, ki bi naj igral naslovno vlogo, odločno upira tej enostranski koncepciji, tako da opazovalci upravičeno pričakujejo, da bo ves ta lepi projekt padel v vodo...

USPELA CIRKUSKA TOČKA V FILMU

Najslavnejši komik zadnjega časa signore Pella je imel ta dan v »Teatro grande del parlamento a Roma« veliko gala predstavo, ki so jo posneli tudi za trik-film. Glavna točka je bila burka z naslovom »Trieste italianissima« ali »Kako si mali Giuseppe predstavlja veliko politiko« in je sprožila val krohotu po vsem svetu.

FILMSKI DVOJCKI

Znan nosilec tragikomičnih vlog Sing Man Ri je dobil pred kratkim čudovito podobnega dvojnika, ki igra v novi filmski veseljarji italo-anglo-ameriške koprodukcije vloga velikega izdeljevalca. Ta novi talent (izvira iz znane komediantske družine) je nek G. Pella, ki je trenutno angažiran kot eden glavnih klovnov v velikem cirkusu »El Vaticano«.

ZLATI ČAS KULTURNIH FILMOV

Filmski ekvipi, ki snema sedaj v Keniji kulturni film »Smrt Mau Mau«, se je sedaj pridružila še druga ekipa, ki bo po podobnem scenariju snemala kulturni film »Vročna tla v Guajani«.

VELIKI CARUSO

TRAMVAJ POZELENJE

OSTRZEK

FRIZER ZA DAME

Sala na prostoru

Zločin v nevarnosti

POSLEDNJE SEKUNDE

Sovjetski diplomat se je dvignil in dejal: »To je tipična kapitalistično-imperialistična sabotaža. Sovražniki Sovjetske zveze so vedeli, da sem jaz v letalu in fašistično-gestapovska banda je to priložnost izkoristila, da bi uničila velikega boreca za mir, enakopravnost in svobodo. Izjavljam, da je to kršitev med-

narodnih pogodb in gentlemanških sporazumov! Naj živi tovarišč Malenkov!«

Južnoafrikanec (seveda Malanov pristaš — saj bi sicer ne bil v letalu) je vzkliznil: »Upam samo, da ne bom padel v morje istočasno s kakšnim črncom!«

Nemec si je popravil očala in natančno pogledal letalo: »Se vidi,« je dejal,

da letalo ni napravljeno v Nemčiji...«

Temperamentni Južno-američan je patetično dejal: »To je zopet razlog za eno lepo, majhno revolucijo!«

Francoz je melanholično vzdihnil: »Eh, voilà! Tako res ne bom doživel padca naše zadnje vlade!«

Avstrijec je samo tiho pomislil: »Ali se ne bi dalo

na ta račun dobiti kakšno tujo pomoč?«

Italijan je obupano zakrillil z rokami in zajavkal: »Mamma mia, mamma mia! Saj vendar nismo tako resno mislili tisto o »Mare nostrum!«

Anglež in Američan pa sta se spogledala in istočasno dejala: »Verry bad! In nikjer v bližini ni nobene-ga zaveznika, da bi on padel namesto naju...!«

Veliko potniško letalo na mednarodni liniji leti preko Sredozemskega morja. Nenadoma sproči komandant letala potnikom, da se je eno krilo zrhljalo in da bodo v nekaj sekundah padli 4000 metrov globoko v morje. Obnašanje potnikov je bilo v teh zadnjih sekundah pred smrtjo seveda različno — že z ozirom na njihov temperament in vazojo.

BUTALSKA ZGODBA

Nekoč je Ike vprašal starega Tržačana, kako so kaj ljudje zadovoljni z angloameriško upravo v Trstu. Tržačan mu je namesto odgovora povedal tole zgodbo:

»V Butalah so svoje dni imeli hudo pametnega policaja. Pa je policaj nekega večera zagledal razbojnika Cefizlja, ki je pravkar z odpiracem odpiral občinsko blagajno. Policaj, ne bodi len, ga prime za kravato in pravi:

»Hop, Cefizelj, te že imam! Si hotel vlomiti v občinsko blagajno, kaj, pa sem te prezgodaj zasačil?»

Cefizelj je nedolžno pogledal policaja, zavil oči proti nebu in dejal:

»Kako si le morate misliti kaj takega o meni, gospod policaj? Kako bi si le drznil, jaz revež, vlomiti v blagajno, ki je zaupana vam v varstvo? Ne, gospod policaj, kaj takega pač Cefizelj ni zmožen storiti, tudi če bi hotel, zato ker

ve, da bi tako zvitega policaja, kot ste vi, gospod, ne mogel ukaniiti!»

Policaju je Cefizljeva pohvala dobro dela, a zaradi ugleda tega ni hotel pokazati in je uradno nadaljeval:

»Hm, praviš, da nisi hotel vlomiti v blagajno? Zakaj pa imaš potem odpirac v ključavnici blagajne?»

Cefizelj je bil skoraj užaljen:

»Hotel sem se samo prepričati, če je blagajna dobro zaklenjena, da ne bi mogel kakšen nepridiprav vlomiti vanjo. Jaz sem vam hotel samo pomagati pri izvrševanju uradne dolžnosti, gospod policaj!»

Te besede so tako ganile butalskega policaja, da so mu stopile kar solze v oči. Ves ganjen je objel razbojnika in zahtel:

»Oprost mi, Cefizelj, ker sem podvomil vate. Ali mi lahko odpustiš, ker sem te tako žalil...?»

Tedaj Ike ni mogel več vzdržati in se je razburil:

»Ali je bil butalski policaj res takšen tepec, da je verjel razbojniku, ki je imel že toliko grehov na svoji vesti?»

Tržačan se je nasmehnil: »Seveda mu je verjel, sicer ne bi bil butalski policaj!»

Ike je zarobantil: »In kaj je bilo potem?»

»Potem je Cefizelj oropal občinsko blagajno in zbežal...»

»Pa ga niso dobili?»

»Ne, pobegnil je v Trst in stopil v službo pri civilni policiji.»

Ike je pogoltnil slino in vprašal: »In kaj so potem storili Butalci s svojim policajem?»

Tržačan se je namuznil: »E, ta je pa napravil kariero! Kmalu nato so mu Butalci zaupali vso vojaško in civilno upravo v Trstu! Pravijo, da od tistih časov Ike ne prenese več zgodb o Butalcih in o njihovem hudo pametnem policaju...»

Mnogo kuharjev — prižgana čorba

— Ej, ej, počakajte! V to juho bi rad še jaz dodal nekaj soli.

ZAČUDENJE

— Veš, caro mio, nekaj se pa zelo čudim jugoslovanski vladi...

— Kaj? Da se ne boji Pellinih groženj?

— Ne to, nekaj me še bolj čudi: kako si upajo razpisati volitve, ko so pa vendar zavezniki obljubili Trst — nam!

MIROLJUBNOST

To se je pripetilo že v prazgodovinski dobi:

— Ti, veš kaj, zakaj bi se midva grdo gledala? Jaz bom vrgel ta kamen proč, ti pa vrzi svojega, pa si bova spet prijatelja. Si za ta predlog?

— Seveda sem, samo odvriži še tistole gorjačo, ki jo tiščiš v drugi roki za hrbtom, tako da bova oba brez orožja!

— Ej, caro mio, tega pa ne morem storiti. S čim neki pa te bom potem napadel?!

ITALIJANSKI PESIMIZEM

— Oh, Antonto, ko bi papež lahko vsaj enemu Italijanu priskrbel večno življenje že tukaj na zemlji — morda bi pa le učakal priključitev Trsta k matre Italiji...

STRATEGIJA non plus ultra!

Iz Gorice in drugih krajev ob jugoslovanski meji bežijo italijanske družine v Srednjo Italijo.

— Kam tako bežite? Ali se bojite Jugoslovancev?

— Ma oštija, kako da se bojimo? To je solamente una strategia! Gremo samo toliko nazaj, da se bomo lahko potem bolje zaleteli.

ODMEV

Razporeženje italijanske vojske ob anglo-amerškem sklepu

Razporeženje italijanske vojske ob jugoslovanskem sklepu

H M !

Dva angleška diplomata, eden konservativec, drugi laburist, zavijeta na pol litra.

Pravi laburist:

»Ti, kakšnega bova pila? Sladkega ali kislega?»

Konservativec skrivnostno izjavi:

»Hm!»

Laburist se razburi:

»Ti, nikar ne slepomišli! Saj vendar nisva na londonski konferenci!»

TRDOVRATNOST

Nočni lokal. V nočnem lokalu dva diplomata. Obaj prav pošteno okajena. Pa pada enemu cigareta v kozarec. Ta izprazni kozarec in pravi drugemu:

»Čuješ, sedaj pa mi naliž čistega vina!»

Drugi ogorčeno zakrili z rokami:

»Slišita, vidva časnika? Dejal sem vama, da o Trstu na dajem nobenih izjav in amen!»

EPOHALNO ODKRITJE

Je uspelo rimskim diplomatom. Predlagali so namreč, da umaknejo svoje čete z jugoslovansko-italijanske meje, če bo umaknila svoje tudi Jugoslavija.

»Veste,« so dejali v Rimu, »odkrili smo, da je potem tako vseeno, če so tudi jugoslovanske čete tam! Da,« so še dejali in pomežiknili z levim očesom, »če bi jugoslovanskih čet ne bilo...«

JAZ, PA TI...

(Prosto po narodni: Jaz pa ti...)

Jaz, pa ti, pa židana marena, jaz, pa ti, pa camerata Pella, jaz, pa ti, oba sva ponorela, jaz in ti, a Pella še najbolj! Jaz trdim, da dežnik ni marena, ti trdiš, da konj je mortadela, on da je italijanska Istra cela! Jaz sem nor, a Pella — je še bolj!

IZ NEKEGA GOVORA

Vidali: Compagni, mi se bomo borili do zadnjega Anglo-Amerikanca za Trst proti tem maledetim sciavom, če bodo poskušali vkorakati v Trst. S svetjem pa bomo pričakali našo coragioso armato kot nosilca miru in svobode...

BLAGOSLOV BELE HIŠE

Kjer je kapitalist, tam je McCarthy, kjer je McCharty, tam je Dulles, kjer je Dulles, tam je Pella, kjer je Pella, tam je Vatikan, kjer je Vatikan, tam je fašizem, kjer je fašizem, tam je Franco, kjer je Franco, tam je kapitalist, kjer je kapitalist, tam je... in tako zopet vse lepo od začetka.

DOBRO JE IMETI ZVESTEGA PSA PRI HIŠI

— Glej, kako zvest je tale Pella! Tudi sedaj liže šepo svojega gospodarja...!

NIČ NE DE!

Mamica sviri svojega sinka:

— Luigi, ne smeš lagati! Sicer se ti bo vsakikrat, ko se boš zlagal, nos malo podaljšal!

Mali Luigi se prične krotiti:

— Sedaj pa vem, mamica, za, zakaj je imel stric De Gasperi tako dolg nos! Zato, ker je toliko govoril o tržaškem vprašanju! Sicer pa jaz ne mislim postati diplomat...

Osica:
MORALA

(Tragikomedija v treh dejanjih)

Kraj dogajanja: naselje Marsikatero. — Čas dogajanja: obdobje juriša množice na gospodarski kriminal. — V glavnih vlogah: dva »komercialna«. — Režija: za prvi dve dejanji: Morala, za tretje dejanje: »morala«.

PRVO DEJANJE

V podjetju.

V komercialnem oddelku zavoni telefon. Komercialni Grabež dvigne slušalko:

»Halol... Da, Grabež tu... Ah, Švindlar, ti si!... Da... da... To pa sploh ni problem! Napisal bom dobavno, pa amen!... Hm, dovoljeno ali nedovoljeno, nobena kontrola nam ne bo mogla nič!... Da, da... da, seveda! Torej se strinjaš!... V redu. Jutri pošljem! Zdravo!«

Čez deset minut spet zavoni telefon. Komercialni navajeno dvigne slušalko:

»Halol... Da, Grabež tu... Zdravo, Kšeftar!... Nikar se mi tolko ne zahvaljuj... Ze, že, toda ta kupčija je tudi meni kar dobro prišla; tistih nekaj deset jurčkov sem tako krvavo rabil za opremo stanovanja... No, glavno je, da si v redu prejel... Če boš še rabil, se priporočam... Zdravo, zdravo! Hvala lepa!«

Čez četrte ure ponovno zavoni telefon in komercialni se spet izkaže s »vojnim sposobnostmi«. Potem spet zavoni telefon in...

DRUGO DEJANJE

V podjetju.

V dvorani je zbranih večina delavcev

in delavk. Govori predsednik delavskega sveta:

»... in mislim, da moramo izreči svojo odločno in pošteno besedo: na cesto s spekulantmi in tatovi tipa Grabeži!...«

Množica:
»Tako jel Ven z njimi, z Grabežem na čelu!«

Predsednik delavskega sveta:
»... In sodišču v roke! V zapor!«

Množica:
»Tako jel! Za rešetkami se ne bodo mogli okoriščati z našim delom!«

In »komercialnemu« Grabežu je odklenkalo...

TRETJE DEJANJE

Na cesti.

»Komercialni« Grabež se tjavendan spreha, ko ga nekdo potrepja po ramenu. Grabež se obrne:

»Oh, zdravo, Kšeftar! Kako je kaj s teboj?«

»Eh, kšeftat sem hotel. Iskal sem te že v podjetju, pa...«

»?!?«
»Nič si ne ženi tega k srču! Od podjetja sem kaj sem premišljeval o vsem tem. Dobro si naredil, da nisi nič izdal.«

»Ze, že...«
»Cakaj, da ti povem dalje. Naše podjetje potrebuje šefa nabave. Bi sprejel to mesto?«

»Hm, ne bi bilo slabo! Toda — v arest bom še moral za nekaj mesecev in...«

»Nič ne del! Za ta čas te bo pač kdo nadomestoval! Ko pa boš spet zunaj, boš ponovno prevzel šefovske posle! Saj vendar veš, da rabimo sposobne ljudi!«...

Če slepec slepca vodi...

— Veš kaj, morda pa bova s to palico le okreplila tale polomljen opornik?

PODPLATI ZA PODPLATE

Čevljarški pomočnik je pojasnjeval stalnemu klientu, ki se je jezil nad slabo kakovostjo naročenih čevljev:

»Podplatov tako in tako primanjkuje — kar pa jih industrijska podjetja izdelajo, dobavijo vse restavracijam za pečenke.«

ENKRAT DRUGACE

— Danes, ljubi mož, so bili tukaj z davčne uprave in so nama zaplenili...

KUHARČEK TOMMY

(Angleška narodna)

Kaj kadi se tam v daljavi?
Mar spet Etna ogenj bruha?
Ali pa morda v puščavi
striček Sam atome kuha?
To, kar se kadi v daljavi,
ni ne ognjenik, ki bruha,
ni eksplozija v puščavi,
Tommy je, ki lunch si kuha.
Na žerjavico postavil
lonček, piskrov je obilo,
zdaj se pod drevo je spravil,
v senci čaka na kosilo.
V tem pa vetrček zapiha
in žerjavica vzplamti,
veter piha brez oddiha,
lonček prvi prekipi.
Tommy plane, k oguju zdirja,
lonček prime, izpusti!

lonček vreč je od hudirjal
kaj naj revež zdaj stori?
Brž se spomni, v lonček piha,
piha, da ga ohladi,
piha, piha, brez oddiha,
ogenj pa še bolj gori.
Tommy je še ves ob sapo,
jezik že do tal moli,
v tem pa, ti hudirči!, da capo
lonček drugi prekipi.
Tommy v drugi lonček piha,
v tem še tretji prekipi.
Tommy piha, kolne, kiha,
a zaman: vse vprek kipi!
Kaj grmi tak' brez oddiha?
So atomske eksplozije?
Ne, le Tommy kiha, piha
in rešuje — kolonije!

ČUDNO

»Čudno je, kako nekateri moški silijo domov, drugi pa z doma!«
»To je zato, ker prvi nimajo doma, drugi pa ga imajo...!«

PRVIČ, DRUGIČ...

— Moderna glasba mi ne ugaja, ker je prvič popolnoma prazna, drugič pa polna samih disonanc...

LJUDSKA PRAVICA — BORBA, 20. 10. 1953: Pristranski sklep... spominja vsekakor bolj na naglico Gordija, kot pa na modrost Salomona.

Srečo imaš, dragi Aleksander Veliki, da imaš tudi Aleksandrijo, kajti sicer bi gotovo kje brali, da je Gordij Veliki presekal ta slavni voz in Aleksandrijo...

VECER, 23. 10. 1953: V Smartnem bi kazalo v bodočnosti zgraditi stanovanjsko hišo za stanovanja...

V bodočnosti? — Kajpak, menda vendar ne v preteklosti! Sicer pa, ljubčki, stvar ni kar tako: stanovanja v stanovanjski hiši! Skatla v škatli...?

LJUDSKA PRAVICA — BORBA, 20. 10. 1953: Velika njegova prednost je tudi v tem, da obratuje z Diesellovim oljem...

Vidiš ga, spaka, izgleda, da je Diesel razen svojega motorja pogruntal tudi posebno olje in je to vesoljnemu svetu do 20. 10. 1953 enostavno zamolčal!

ODKUPNA PODJETJA GREDO NA LOV

...in mi damo najprej

DOMAČI ČUDEŽI

— Vidiš, to pa je tisti direktor, ki še ni zahteval, da mu podjetje kupi avto!

Neko trgovsko podjetje je resnično znižalo cene!

To pa je neki obrtnik, ki ob prejemu davčne odličbe ni dvignil cen

Lastnik radijskega aparata, ki posluša vse radijske reklame in je še vedno normalen.

V neki brivnici so zopet obesili napis »Sprejemanje napitnine ponižuje človeka!«

Ne verjamem pregovoru, ki pravi: vse mine in tako dalje. Imam tako rekoč neizpodbitne dokaze za to življenjsko filozofijo. Ti dokazi so vsakomur na ogled: sedem sivih las v tednu dni. Vsak dan eden. Sem spodoben državljan. To je moje mnenje, ki ga najbolj upoštevam. Mnenje ostalih, ki me srečujejo na vseh sestankih, od terenskega do društva upokojenih dimnikarskih pomočnikov in rejcev angorskih mačk, je podobno, razlikuje se le v času: v slovničnem času namreč. — Ti pravijo: bil je spodoben državljan, dokler ni imel sedem sivih las. Nobenega razumevanja ne kažejo za mojih sedem sivih las, čeprav ni moja krivda, da mi krasijo rosno mladost. Sami presodite, če je tako...

Pred tednom dni sem šel po ulici in ogledoval izložbe z »izredno znižanimi cenami«, ki jih s plačo in normalno visoko gasilsko lestvo ne morem doseči. Tu so potrebni večji napori kot za osvojitve Mont Everesta...

V tem razmišljanju mi pade težka roka na ramo. — Hudiča, zdaj pa imaš — si pravim. Padel si v trgovsko mrežo, priznaj svoje grešne misli, tu ni rešitve...

Ves skrušen se ozrem. Urednik »Totega« se mi za-reži:

— Mađonca, zakaj si tako zelen?

Ne dam odgovora. To je začetek, si mislim. (Kakšna jasnovidnost!)

— Veš, mi pravi — tako in tako je... Ti poznaš dobre terenske probleme. Na vseh sestankih si. Napiši kaj za Totega. Ne bo zastoj...

Jaz pa domov. Sedem za mizo in se obložim z dvajsetkilogramskim arhivom zapsnikov, ki sem jih zbral v zadnjih dneh po raznih društvih. Brskam, brskam, skadim 40 cigaret (saj ne bo zastoj...) in ob polnoči (ura strahov!) najdem v terenskem zapsniku be-

BIL SEM DOPIŠNIK TOTEGA

(Zadnja izpoved pred katastrofo)

leško: **Tovariš Načelni ob-sodil špekulante, ki izrab-ljajo živilsko mrzlico.**

To bo nekaj za Totega. Na liniji je in resnično! Boriti se je treba proti tem pojavom. Napišem kratek domislek, neoseben, skromen, blag, brez humorja (saj je namenjen humorističnemu listu), vreden komaj štirideset morava (90 dinarjev).

Takoj zjutraj ga odnesem na uredništvo. Lepo, mi pravijo, to je aktualno, to bomo objavili.

In res, čez dva, tri dni je bilo v Totem natisnjeno moje duhovno dete, na sedmi strani, na vidnem mestu poleg oglasa trgovske mreže z znižanimi cenami.

Spoštljivo položim Totega na mizo in sklenem, da ga bom prebral po kosilu, pri pravi turški kavi iz cikrije.

Komaj sem sedmič prebral svoje duhovno dete na sedmi strani poleg oglasa trgovske mreže in naredil požirek kave, že zazvoni.

Zvoni, zvoni.

Bum! — udarilo vrata. Bum, Bum — in že stoji pred menoj tovariš Načelni. Nasršen je kot italijanska divizija po krvavih borbah za trdnjavo Vič.

— Tako, tako, tukaj sediš s svojim grešnim albijem. Mirno in nedolžno pri turški kavi... In ti si naš človek, terenski delavec?

Brez besed.

BISTRA GLAVA

Družina Zaspance je oddala sobo podnajemniku Drnulji. Da ne bo nespornost, so obesili na vrata listek: Zaspance — zvoni enkrat, Drnulja — zvoni dvakrat!

Zvečer so Zaspancevi povabili podnajemnika Drnuljo na partijo taroka in čaj. Ko so sedeli pri kartah, se oglasi zvonec: drlink! Oče Zaspance odloži karte in pravijo: »Enkrat je že pozvonilo. Počakajmo, da vidimo komu velja.«

Cakajo dobro minuto, ko se začuje znova: drlink! Oče Zaspance vzamejo zopet karte v roke in medro pokimajo: »Sem si kar mislil, da ne velja nam. Tovariš Drnulja, tukaj imate ključ od vežnih vrat!«

OGLAS

Zelo sem se začudil, ko sem čital v časopisu oglas: »Izgubil se je pes rjave barve, srednje velik, z belo liso na levi nogi in sliši na ime Floki. Najditelja naprošam, da proti visoki nagradi vrne psa na naslov Pasja ulica 33/1, levo.«

Vprašujete, zakaj sem se začudil? Poznam namreč tega tovariša kot zagriženega sovražnika psov in ko sem ga srečal, mi je dejal: da je dal oglas v časopis samo zaradi žene, ki je oboževala Flokija.

»Bodite prepričani.« sem mu dejal, »da bo najditelj za tako visoko nagrado gotovo vrnil psa.« Prijatelj se je namuznil in dejal: »Tega ne verjamem in bi se zelo začudil, razen, če me ni kdo videl, kako sem ga zakopaval na vrtu...«

»Seveda — vaša pljuča pri tem poklicu preveč trpijo, odtod bolelost dihalnih organov. Kakšen instrument pa igrate?«

»Boben.«

»Boben.«

Volilni strokovnjaki v offsidu

— Ali je to demokracija? Ko smo delali MI volitve, so glasovali ljudje javno!

— Smešno! MI smo se posluževali raje pendrekov, kot pa teh frankul...

— Ježešmartja! Pa še kritizirati se upajo poslance! Namesto da bi zaupali v božjo voljo in modrost gospoda župnika!

— Kdo je videl, se kaj tacega! Ljudje naj bi sami izbirali kandidate. MI smo se pred volitvami lepo na tihem sestali in dočeli kandidate med seboj, pa mirna Bosna!

KAJ POMENI: »KONSEKVENTEN«

To pomeni, da človek ni danes tako in jutri zopet tako, temveč da je vedno tako...

Miha Klop:

USMILJENI SAMARITAN

Avtobus je bil poln — skoraj poln. Le še en prostorček, ozek prostorček je bil med dvema ženskama in nanj se je spustil debel potnik, ki je vstopil na zadnji postaji, z vsó silo svoje teže, tako, da sta obe sosedki kar zaječali. Toda mož se je le še nekoliko bolj udobno namestil, zahteval vozovnico do kolodvora in radovedno pogledal po avtobusu. Pri tem je opazil, da je istočasno z njim vstopil tudi suh možak z bledim obrazom — očitno težko bolan, ki je stal sedaj sredi avtobusa, kot žalostna podoba nesreče in se nerodno držal z eno roko za ročaj na stropu avtobusa.

Debeluhar je ogorčeno pogledal okrog sebe in ko je videl, da nihče ne namerava prepustiti prostora bolnemu možu, glasno dejal:

»To vendar ne gre! Zakaj mora ta tovariš stati? Saj je vendar dovolj prostora — dajte, ljudje, stisnite se! Vi tam,« in pokazal je na starejšo žensko nasproti, »da, vi tam, tista debela tovarišica, saj vam res ni treba tako na široko sedeti! In otroka lahko vzamete tudi v naročje! Kakšna brezsrčnost! Poglejte si človeka, morda ima jetiko, ali raka, morda stoji na pragu smrti, vi pa sedite kot klada!«

Debela tovarišica nasproti je užaljeno odgovorila:

»Prvič otrok ni moj, drugič pa se ne vtikajte v tuje zadeve...«

Suh možak, za katerega je šlo, je poizkušal nekaj reči, toda debeluh mu ni dal do besede:

»Zakaj se vtikam? He, zato, ker ne morem gledati, kako so ljudje brezobzirni in brez vsake srčne kulture! To je svinjarija! Vsak sedi prav na široko s svojo debelo zadnjico in mu ni mar za reveža, ki stoji tako ubogo kot polomljeno strašilo v koruzi! Kaj pa bo, če se nam tale revni skelet nenadoma sesede! Jaz tega ne morem gledati, imam preveč mehko srce in preveč sočutja do človeka. Ko bi vsaj tista tovarišica zraven vzela otroka na krilo!«

»Ne morem, razumete!« je dejala suha ženska z zlomljenim glasom. »Pravkar prihajam od operacije — trideset žolčnih kamnov mi je zdravnik izrezal!«

Suh možak je zopet poizkušal nekaj reči, toda zaman.

»Potem pa vstanite vsaj vi, mlada frajlica!« se je obrnil debeluh k mlademu, močno našminkanemu dekletu. »Taka zelenjad mlada, pa sedi kot pribita, čeprav vidi tu stati in na pol umirati uboega reveža! Kakšna je današnja mladina, strašno! Brez srca in brez kulture!«

»Ne morem stati, ker imam nove čevlje, ki me tiščijo in sem vesela, da lahko sedim!« je dejala našminkano dekle, pokazalo izpod klopi nogo v sami nogavici in se užaljeno obrnilo vstran. Toda debeluh še vedno ni popustil in kljub vsem poizkusom suhega možaka, da bi nekaj rekel, še naprej rohnul:

»Dobro, potem pa vstanite vsaj vi, mladi mož v kotu, če že hoče biti tale frajla s premajhnimi čevlji na vsak način preveč lepa! Tudi vam ne bi škodovalo, če bi vstali in prepustili prostor potrebnijemu! Poglejte si ga, saj je reveža komaj še skelet! Sama kost in koža!«

»Jaz sem invalid in imam pravico do sedeža!« je dejal mladi mož. »Toda, zakaj ne vstanete vi sami, ko toliko govorite!«

»Jaz... jaz... jaz naj bi vstal? Jaz?« se je začuden utrvalo debeluhu. »Jaz, ko tako skrbim za tega reveža...!«

»Kolodvor!« je tedaj zaklicala sprevodnica in debeluhar je s še vedno neskončno začudenim obrazom vstal ter izstopil. Njegov prostor je ostal prazen in nekdo ga je ponudil bolnemu možaku.

»Oprostite,« je tedaj končno prišel tudi ta do besede, »toda jaz ne morem sedeti, imam namreč tvor, prav tam... zada!...«

SLICICA IZ BLIŽNJE PRETEKLOSTI

Tako, draga moja, jaz pojdem demonstrirat za Trst, ti pa tačas pohiti in nakupi čim več moreš, za vsak primer...

MALI OGLASI

KOVČEK, poln klevet in umazanih namigavanj na račun volitev, bi rad spravil v promet. Samo resni reflektanti naj se obrnejo na naslov: »Eden bivših.«

DOKONČNA RAZPRODAJA groženj in obljub o spremembah, ki naj bi prišle, pa jih ni bilo! Edinstvena prilika ob predvolilni kampanji in v zvezi s Trstom! Vse blago je prvovrstno — preizkušeno skozi osem dolgih let! Veleblagovnica »Beločrna parada izgubljenega časa...«

PREROKUJEM iz fižola, kart, črne kofeta in podobnega vsem propadlim kandidatom za tokratne volitve. Kvaliteta zajamčena, garancija na podlagi lastnih izkušenj! Obrnite se na naslov »Črna skrinjica!«

NEZADOVOLJSTVO

— Kako to, da se zopet seliš? Z novim stanovanjem si bil vendar tako zadovoljen. V njem si stanoval še vse leto?
— Veš, toda šele danes sem opazil, da v stanovanju ni kopalnice.

MILO ZA DRAGO

Pepček zahteva na trgu pet kilogramov krompirja. Prodajalec na vozu odmeri s košaro vred pet kilogramov. Pepček protestira:
— Pol kilograma premalo ste ga namerili. Toliko namreč tehta košara!
Prodajalec ga potolaži:
— Nič za to, boš vsaj laže nesel.
— Prav imate, reče Pepček in stisne prodajalcu v pest štiri kovače. Prodajalec kriči za njim:
— Ej, fantek, dva kovača si mi dal premalo!
Pepček se obrne in zamahne z roko:
— Nič za to, očka, boste vsaj laže šteli!

PONOS

»Peter je silno ponosen na kožo belega medveda, ki jo ima v svoji sobi in vsakemu obiskovalcu pripoveduje:

»Vidite, zaradi tegale belega medveda bi postal skoro pohabljenec, če ne sploh mrtveč!«

»Kako to — ali ste ga sami ustrelili?« se čudijo gostje.

»To ne — toda nekoč se mi je na njem spodrsnilo in sem si zlomil roko!«

TOLAZBA

— Ko sva se poročila, si mi obljubil, da ne boš več pil...
— Seveda, ljubica, če hočeš, ti to lahko ponovno obljubim!

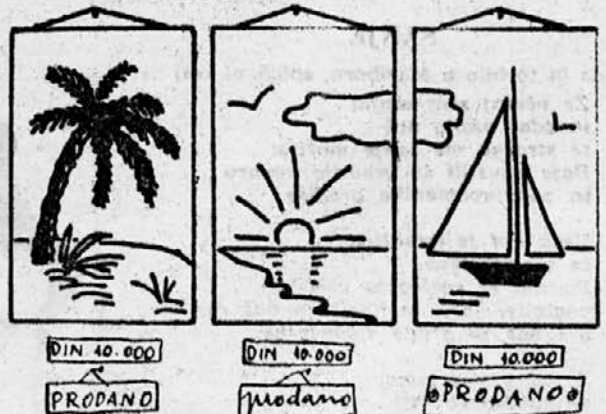
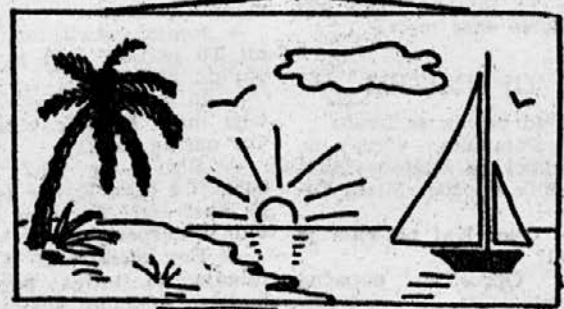
VESELJE

— Danes se mi je sanjalo nekaj zelo lepega. Sanjal sem, da sem položil veliko maturo.

— Saj vendar sploh ne hodiš v šolo!

— Za, veselilo me je pa lei!

Če bi se naši umetniki učili pri naši trgovski mreži...

LOGIKA

Naš Peter Cmok je poslovodja v trgovini, kakršnega je treba iskati, kakršne bi dajali v izložbe, če bi kje prodajali poslovodje, nikoli pritanjkljave, nikoli pritožbe, nikoli sitnosti s trgovinsko inšpekcijo! Skratka — čudežen poslovodja!

Včeraj pa — kot da je naš Peter Cmok znorel.

Nenadoma je namreč stopil v direktorjevo pisarno — še potrkaši in čevlje obrisati si je pozabil:

»Tovariš direktor, ali sem vaš najboljši poslovodja?« je vprašal naježen kot kakšen italijanski bunker.

»Seveda, seveda, tovariš Cmok!« je potrdil direktor. »Ne samo naš — v vsej Sloveniji ga ni boljšega!«

»Tako je!« je vneto prikimal Peter Cmok, »dajte mi torej 76.000 dinarjev plačla!«

»Letno?« je vprašal direktor, ki je nekoliko slab v račununanju.

»Ne — mesečno seveda!« je pribil Peter Cmok. Ravnatelj je oblila kurja polt. Peter Cmok je znorel — to je bila njegova prva misel, druga: ne draži razburjenega blazneža, in tretja: kje so najbližja vrata?

Toda Peter Cmok se mu je že približal, ga zgrabil za novo kravato (darilo firme »Kratofiks« z zadnjega velesejma) in grozeče vprašal:

»Torej dobim 76.000 dinarjev mesečno?«

»Seveda, seveda!« je hitel direktor in se spomnil svojih treh misli od malo prej — najbližja mu je bila nedvomno tretja. »Toda, dragi Cmok, kako naj to opravičim pred delavskim svetom, pred tarifnim pravilnikom, pred upravnim odborom!« se je direktor naglo spomnil svojih najuspešnejših izgovorov.

Toda slabo je naštel. »Opravičim — ha — tarifni pravilnik — ha — upravni odbor!« se je grozotno zasmel Peter Cmok. »Cemu pa ste potem direktor, ha, vas vprašam!« je ponovil Peter in še bolj stisnil darilo firme »Kratofiks«.

Najbolj bela rjuha je bila pomladansko pisana livada v primeri z direktorjevim obrazom v tem trenutku, toda Peter Cmok je nadaljeval:

»Prav, vam pomorem! Recimo 16.000 redna plače, ostanek pa razdelite med plačane nadure — pisal vam jih bom jaz!« — se je še bolj grozotno zarežal Peter Cmok, »... in stalno mesečno premijo, ki ni odvisna niti od prometa poslovalnice niti od česa drugega...!«

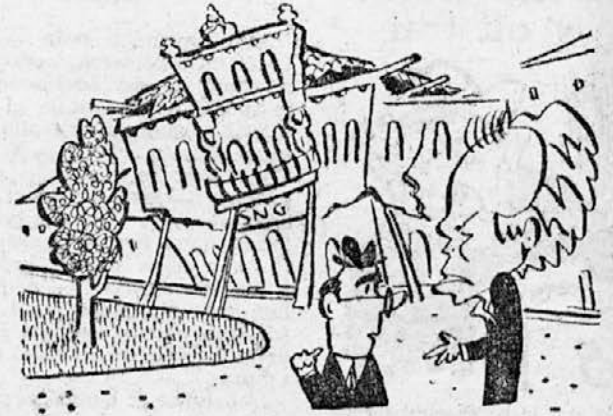
»Toda, toda...« je počasi prišel zopet direktor do sape. »Peter, kako pridete prav na to številko? Zakaj ne morda 75.000 ali... morda 77.000!« je še naglo dodal, ko se je nevarno približalo v Petrovih očeh.

»Ne, točno 76.000 dinarjev hočem! Toliko ima namreč tudi neki poslovodja neke kmetijske zadruga tam nekje v Slovenskih goricah pri ne vem kakšnem svetniku ali svetniškem kolektivu že — vrag ga počtraj! Kajti če ima lahko on toliko plače, lahko dobim vsaj toliko tudi jaz! Ali pa sem morda slabši od njega?« je vprašal Peter in še bolj divje gledal.

Tedaj pa je direktor skočil: »Ej, seveda, dragi Peter, bi ti lahko tudi dobil toliko — če bi še ne imel gotove bilance za leto 1947, kot je nima tisti slovenjegoriški poslovodja! Tako pa, dragi moj, obžalujem...«

Peter Cmok je debelo pogledal, nato pod težo te logike pobelzel, roke so se mu povešile in zlomljen je odšel iz direktorjeve pisarne — le še čevlje si je obrisal na pragu...

Skromno vprašanje

— Oprostite, kdaj pa bo pričelo mariborsko gledališče s predstavami?

— Veste, to je tako ko je bil konec gledališke sezone, še ni bila sezona za popravila. Ko ni bilo več gledališke sezone, ni bilo nas, sedaj pa, ko bi se naj gledališka sezona začela, nam kraikomalo teče skozi streho...

GLEDALISKA

Vprašali so člana mariborskega gledališkega orkestra:

»Ste morda na dopustu, da vas tolikokrat vidimo na cesti?«

»Ne, nikakor!«

»Ali potem nimate še vaj operne predstave?«

»Kje pa! Seveda jih imamo. Ampak jaz igram trobilo, zato pa tudi nimam

toliko vaj kot tisti, ki igrajo godala.«

»Zakaj pa to?«

»Hja, saj veste, da je gledališka stavba že tako slaba, da se skoraj že podira. Spomnite se samo na tiste svetloplimske Jerihonske trobente, zaradi katerih se je porušilo mestno zidovje, pa vam bo vse jasno!«

pa tudi cofort vida vsakokrat akurat juga cuerst vun fliknejo, te halodri. Zaj šo vida zavolo tistih pubecov, kere je mitn bosa s svoje-ga cimra dol na gasi polival, te pa nah zavolo fonvegn dl vajba...

— Obaoba, redns ma net fon dl vajba...!

— Is jo net zo! Sele alajnik zavol tega, ko se je neki fockal žnjimi! Kona jo niks dafir, če mu gre na nerfne, če deca šrajajo po gasah, da je Trst naš, no da Trsta ne damo te pa še nah pojejo tiste partizanišn lida. Tega pač ne frtroga še iz hitlacajtn vun!

— A za is te kšilt! Te pa je jo unzarana, ter oarme hašer! No — zegns jo, frau Mursec! Te pa tak eniga bogiga hudiča frfolgajo, samo alajnik zato, ka je anštendik! O jesasjesasjesas, v kakšnih cajtn živimo...!

»... da, da veš v spaisem vagonu...«

NESPORAZUM

»Kaj pa ima mariborsko gledališče sedaj na programu?«

»Nujna popravila.«

»Je to komedija?«

»Ne, kje nekil!«

»Opera?«

»Tudi ne!«

»Vraga, torej tragedija? V čigavi režiji pa?«

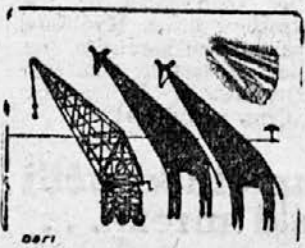
»Ne vem točno, toda zdaj se mi, da v lastni.«

PO PREMIERI

»Torej moram ti reči, da kaj tako lepega, kot je bila včerajšnja premiera, še nisem doživel! Res mi je žal, da sem se zbudil šele pri končnem aplavzu...«

STUDENSKA GOSTINSKA

»Kdo nam bo dal nov kredit?« studenski gostinci ihtijo, »naj točumo mar deficit, al' čakajmo na loterijo?« Upravnikov trop se vrsti, drug drugemu kljuko podaja, še dobro ne sede — sfrči in vse spet začenja od kraja. Zakaj kolektiv to trpi, da eden krnilo obrača? Kaj delavski svet tudi spi? Kdo piše — se ve. Kdo pa plača?

— Ti, tale pa mora biti še dolgo časa mrtva...!

OPTIMIZEM

Mlad pesnik se hvali:

— Pomislite, včeraj me je klical na telefon glavni urednik založbe »Mladi Feniks!«

— Oho! Kaj pa vam je dejal?

— Oprostite, napačna zvezal

— Krajchlimsakerment, kak se ne bi aufregala, fikstajfi, ko pa že tak coj gre auf dera šajserdnl!

— Azo kaj te je šo vida los?

— Kaj je blo los, frogsn, frau Kliček! Ce pa že an anštendik menš nima mtra od totih huncvetov, majnarzöl. Azo ten hern Bogle-tič jo tak poznate, to untn v Lentl je caus...

— Jojojo, natirli, ten ke-nil! To je tisti, kerl je bil paj da hitlapolicaj...

— Jo jo! Darzölbigel! Azo jega majo šo vida v dell. Ter oarme hašer!

— Bizo — v deli? Ter oarbajt e niks. Kaj te je ži pa ausfresal? Je ži pa šo-vida ajnkšpert?

— Bos, auskfresn! Far-folgajo ga, totiga bögiga hudiča. Ibahaupt sploh ga

majo tak salamentiš na pikni Cofort, če tudi kakšni nartomenšl zohn vzeme, te pa ga že herholtajo, da je vkral, jesaskristusmarija!

— Te pa ga mende filajht zavolo fonvegn njegove švore šnajdarije haklajo?

— Obajo, bo den! Isa jo net šuld, da nima geverbšajna! Če mu ga pa ne da-jo! Če pa gre kam v djnst,

Muz ka'na zgodba

SANJE

(da bi to bilo v Mariboru, sploh ni vsz)

Ze včeraj sem sanjal in zdaj vsako noč te strašna me sanje morijo: Baje opustili so gradnjo kavarn in zdaj spomenike gradijo.

Vsak kot je izrabljen in vsaka stezd.

Povsod se razlegajo vzkliki, poglejte, kako je hvaležen naš rod: Pri nas se grade spomeniki!

A jaz vsako jutro se moram zbuditi in vsak dan nanovo na vse pozabiti...

Pravljica o trmastem trgovcu

V daljni deželi Arabiji je živel trgovec Abu ibn Samara ibn Krasnidol. Bil je velik trgovec ali tako si je vsaj domišljal. Tako je nekoč tudi kupil veliko količino svežih smokey in jih ponujal na trgu po 25 denarjev mero na prodaj. Toda kaj, ko jih nihče ni hotel kupiti — saj so bile smokeve drugod tisti čas po največ 20 denarjev!

Toda Abu ibn Samara ibn Krasnidol ni hotel popustiti. »Ne,« je dejal, »potem bom raje počakal, da smokvam cena zraste! Jaz lahko čakam!« je trmasto vztrajal na svojem in kadil svoj čibuk.

In resnično, ko je minil čas smokey jim je cena na trgu zrastle in trgovec Abu ibn Samara ibn Krasnidol se je dogovoril s kupcem, ki je bil sedaj pripravljen plačati 25 denarjev za mero smokey. Toda kdo bi opisal njegovo presenečenje, ko je hotel prodati kupcu smokeve, pa jih je našel v kleti popolnoma gnile...

Kupec je odšel — trgovec Abu ibn Samara Krasnidol

PEPA PIŠE JUČI

Draga Juca! Danes Ti pišem iz Nove Gorice, kjer jem v zakleti menzi. Ta menza je namreč zacoprana — abonenti namreč pravijo, da čim bolj jim zvišujejo ceno, toliko manjši so obroki in kar je še bolj čudno — čim manjši so obroki, tem bolj so abonenti nezadovoljni. Nota bene — skoro tako nezadovoljni so z njo, kot pa so farani iz Slivja s svojim župnikom, ker hodijo poslušat konkurenco — namreč mašo kar v vaško oštarijo preko radia...

Morda bi zato bilo dobro, če bi ta župnik držal svoje vernike tako v mrežah, kakot držijo v tisti restavraciji v Solkanu v mrežah svoje goste. Le da so mreže preslabe, čeprav jih je zelo mnogo — so namreč navadne pajkove. Pač pa so ljudje mojstri v Postojni, kjer so spravili džeme čisto visoko pod strop na police. Pa ne zato, ker jim je tam lepše, le zaradi tega, ker imajo še tako visoke cene — 280 dinarjev, med tem ko so v Ljubljani že po 155...

Tvoja Juca

pa je od žalosti legel na smrtno posteljo — tako mu je šla izguba premoženja do srca. Toda preden je umrl, je poklical k sebi najslavnjšega pesnika tistega časa ter mu naročil, naj opiše vso njegovo nesrečo — morda bo dobil to zgodbo v roke tudi upravnik nekega državnega posestva blizu lepega mesta Maribora, ko bo prodajal tistih 2000 kilogramov čebule, še preden mu bo zgnila v kleti...

Ce pa ta upravnik zgodbe ne dobi v roke, ali pa se po njej ne bo ravnal, naj jo objavi najbolj resen časopis tiste dežele, brez honorarja in avtorskih pravic...

»Kadar govorim s teboj, se mi zdi kakor da te imam v svojem naročju.«

PROSNJA ZA UPOKOJITEV

Mi, zarjaveli vagoni, ki že od leta 1945, postopamo na tirih okoli Grobelnega, vljudno prosimo, da bi se nas vendarle že kdo usmilil, nas opazil in nas dal v penzlon, sicer homo segnill.

Javljamo, da smo stari, zarjaveli in železni, ter bi kot staro železo prav gotovo naši Industriji tudi kot penzionisti še dobro služili. Naj se eden izmed tistih tisočev, ki se vozijo »vsak dan mimo nas, skuša spomniti na našo zarjavelo malenkost!

»Se nekaj mesecev, pa bomo našo hčerkico že lahko videli pri mizi!«

Ena o Indiji Koromandiji

Nekoč je živel nekje v Indiji Koromandiji sila mogočen kralj in zato mu je bilo pokornih tudi sila mnogo podanikov. Toda ta kralj ni bil samo sila mogočen, bil je tudi sila moder — tako je bil vsaj sam prepričan. Zato je vsako leto prestavljal svoje uradnike in uslužbence iz enega mesta v drugo, iz enega kraja v drugega.

»Kako, o veliki in modri kralji!« so dejali njegovi podaniki, »ti naj dobro in uspešno služimo, ko pa nas stalno premeščaš! Komaj se spoznamo z ljudmi, z navadami in potrebami enega kraja, nas že prestavljaš dalje! Tako niti ne moremo vršiti dela tako kot je

treba, obenem povzročamo tvoji blagajni silno nepotrebne stroške s temi večnimi selitvami in še se zgodi, da ostane kakšen kraj sploh brez potrebnih ljudi!«

»Kako se drznete, o nevredni podaniki, dvomiti v mojo modrost!« se je tedaj razhudil kralj in je bil resnično užaljen zaradi takšnega bogokletnega govorjenja. »Kaj vas pa briga, če delo slabo teče — to je moja stvar, če so veliki stroški — saj grede iz državne blagajne in če ni v nekaterih krajih ljudi, ki bi delali — to je zopet stvar teh krajev! Kajti če lahko tam v daljni deželi Sloveniji pod visokimi gorami, ki jim pravijo Karavanke, tako delajo s prosvetnimi delavci, zakaj bi tega ne mogel delati tudi jaz, ko vendar tu ni nobenega ljudstva, ki bi me kontroliralo in grajalo...?«

DOMA NI NAJBOLJŠE!

Sportno poročilo o tekmi Branik-Lovčen, ki so jo nogometaši odigrali preteklo nedeljo v Cetinju, je bilo v »Večeru« tako zaključeno: »...mariborski nogometaši so se v Cetinju počutili kot doma.«

Resnič na ljubo povedano — počutili so se mnogo boljše! Doma namreč tekme izgubljajo s 7:0, v Cetinju pa so podčeli le s 3:0!

»Mamica! Zobne kreme ni več!«

NOMEN EST OMEN

Dr. Mesar, asistent kirurške klinike; dr. Blaznik, primarij bolnišnice za živčne bolezni; dr. Površnik, zdravnik pri socialnem zavarovanju.

TARIFA

Postarna tetka pravi malemu nečaku: »Deset dinarjev dobiš, Milanček, če mi daš lep poljubček!« »Oho!« pravi Milanček, »saj mi za to, da si pustim izdreti zob, že dajo 20 dinarjev!«

ne počiva, se je tudi tokrat zgodilo, da sta najdebelejši kuverti zašli pomotoma v žep direktorja in predsednika upravnega odbora. Zivel socializem in delavsko samoupravljanje!

Tudi v soboški mestni pekarni se nekaj kregajo. Nekdo, ki še sploh ni nastavljen, hoče odpustiti nekaj nastavljenih, ker so nekoč pred sodiščem povedali, da je ta nekdo ne dolgo tega razumel finančno poslovanje pekarnne precej po svoje...

Nekje so se pogovarjali — kje, tega ne povem — da pri nekem drugem soboškem podjetju baje smrđi. Hotel sem se pripraviti s lastnim nosom, pa sem šel pogledat. Mislite, da sem lahko izvohal, odkod smrđi? Kje pa! Na vseh koncih in krajih tako smrđi, da se res ne da več ločiti, kje smrđi bolj in kje manj.

Za slovo iz Sobote sem še

Težave z očali

Neumna primerjava

Branikovi nogometaši so se minuli petek odpravljali na prvenstveno tekmo v Cetinje, Branikove odbojkarice pa na finalno srečanje za prvo mesto v državi v Beograd. Prve je čakala do Beograda vožnja z vlakom, od Beograda do Cetinja pa vožnja z avlonom. Druge so imele pred seboj le vožnjo z vlakom. Prvi so bili za potovanje in bivanje izven Maribora oskrbljeni z vsotico četr milijončka dinarčkov. Druge so imele v žepu le vsoto 10 tisoč dinarjev, manjkajočih

15 tisočakov so pa še iskale. Kazalo je že, da si jih bodo morale izposoditi, ko je nekdo dejal:

»Nogometaši si lahko privoščijo stotisoče, odbojkarice pa si belijo glave s petnajstimi jurčki!»

Eden vnetih nogometnih kibicev:

»Neumna primerjava!»

»Ah, oprost, saj res! Naši nogometaši so petindvajseti po kakovostnem vrstnem redu v državi, naše odbojkarice pa smo državne prvakinje...«

ODGOVOR NA KVADRAT

Bilo je menda proti koncu lanskega leta, ko so na eni sej bivšega Izvršnega odbora Odbojcarske zveze Slovenije v Ljubljani razpravljali o tem, katere ženske slovenske ekipe bodo tekmoval v zahodni coni zvezne odbojcarske lige. Nekateri člani Izvršnega odbora so se upirali:

»Branikove nikakor ne morejo v zvezno ligo, saj so v republiškem merilu komaj komaj zasedle četrto mesto!»

Nekateri drugi ljudje so govorili celo:

»Kvečjemu v sramoto nam bodo!»

Resnično — saj bi jim bile res v sramoto, ko pa so vsem tradicijam nekaterih slovenskih športov postale državne prvakinje!»

NOV SISTEM

Branikova moška odbojcarska ekipa se je naposled odločila za pomembno novost: odslej bo nastopala na igrišču s sedmimi igralci. Našli se bodo seveda ljudje, ki bodo proti temu primeru materialnega kršenja pravil — ki za odbojcarsko igro predvidevajo le šest igralcev — protestirali. Toda — dopustno ali

nedopustno — kdo bo sicer na eni in drugi strani mreže lovil žoge, ki jih igralci prve šestorice s tako vneto venomer pošiljajo v avt?

NOGOMETNA

— Zamudil sem začetek tekme. Ali je že padel kakšen gol?

— Ne, oba še stojita...

Po PP in TT...

— A-a? Kakšen tednik pa bo zopet to...?

MAJHEN RAČUN

V Titogradu: Budućnost-Branik 2:1.

V Cetinju: Lovčen-Branik 3:0.

Rekapitulacija: 1:5 za »Branik« — ali (z vso avionsko in neavionsko udobnostjo, ki je veljala klub pol milijončka dinarčkov): vsak gol samo — 85.000 dinarjev...

NEKAJ NOGOMETNIH RESNIC

Resnic! — kajti kar je res, je pa res — res!

»JAHTA NJENEGA VELIČANSTVA«

Nekoč, pred vojno, je imela bivša kratjica tudi svojo jahto — kakopak — in se je ta jahta tudi udeležila tekmovanja tam nekje na modrem Jadranu. Ko so razglasili rezultate, seveda niso pozabili omeniti: »Jahta Njenega Veličanstva je prispela na cilj sedemnajsta.« — Pač pa so pozabili omeniti, da je takrat tekmovalo vsega samo sedemnajst jaht in ali je bilo Njeno Veličanstvo s tem uspehom zadovoljno. Zato pa je pred nedavnim, ko je bila na moštvenem atletskem državnem prvenstvu ekipa ljubljanskega Odreda zadnja, izjavil vodja ekipe, da »je zelo zadovoljen z uspehom Odreda«, le časopisi bi morali pisati: »Moštvo Odreda je doseglo šesto mesto...«

RESITEV

»Kako je igralo Branikovo drugo nogometno moštvo z drugim moštvom Aluminija v Kidričevem?»

»Zmagalo — štirinajst proti nič!»

»Eh, lahko bi bilo malo manj sebično in posodilo vsaj štiri gole svojim starejšim bratom — vzornim mojstrom lgaškega moštva...«

ČUDNE ZAHTEVE

»Prekleta, Odred je pa grdo zgubil tekmo z Lokomotivo! Malo bolje bi se pač lahko odrezali! Celo zmagal bi lahko!»

»Čudne zahteve! Lokomotiva vendar ni lantskoletni državni prvaki! Proti komurkoli pa se tudi ne splača toltiti!»

ČUDNA ZGODBA

Nekdo je utonil. Utonil v ribniku sredi parka, ki je bil poln ljudi. Nekdo se je temu zelo čudil in vprašal očividca:

»Le kako je to mogoče, da nekdo utone v majhnem ribniku spričo tolikih ljudi?»

»Saj veste,« je dejal očividec, »bilo je kot vedno! Ljudi je bilo seveda mnogo — toda eden je moža v ribniku naglo fotografiral, drugi je napisal o tem dogodku poročilo za časopis, tretji je kazal upotapljačega svojemu sinčku in ga opominjal, naj bo blizu vode previden, četrty je pripovedoval petemu, da se je pred vojno zgodil podoben primer v Banji Lukci, ostali pa so se tako natlačili okrog ribnika, da nihče drug ni mogel blizu.«

»Dobro, kaj pa čuvaj v parku?»

»Čuvaj v parku pa je hotel moža v vodi zapisati, ker se je kopal na prepovedanem mestu.«

RAZTRESENOST

Profesor Rztresen čaka na postaji na odhod vlaka. Naenkrat se spomni, da je pozabil uro doma. Vtakne roko v žep, potegne uro in pogleda, če ima še dovolj časa, da bi skočil domov po njo...

STARE SALE

Priznamo — premalo težka je bila ta uganka in skoro vsi mnogoštevilni reševalci so jo pravilno rešili, zato je moral odločiti med njimi žreb. Knjižne nagrade sprejmejo: Istenič Branko, Slov. Javornik, Terenska c. 3, Brassin Milica, Ljubljana, Poljanska c. 10, in Golob Julijana, Maribor, Tržaška cesta 6.

Pravilna rešitev je bila — kar so naši bralci sami gotovo pogodili — zelo enostavna: besedila so pripadala k slikam natanko v nasprotnem vrstnem redu kot so bile slike — torej zadnje besedilo k prvi sliki, predzadnje besedilo k drugi sliki itd.

Tokrat pa — da bomo nekoliko zahtevnejši — vam prinašamo zopet tri sličice, toda brez besedila in bomo objavili najbolj duhovite odgovore z imeni reševalcev, obenem pa dodelili trem najboljšim odgovorom zopet lepe knjižne nagrade. Vsi objavljeni odgovori pa bodo seveda tudi normalno honorirani. Torej — duhoviteži, na plan! Napišite k vsaki sliki besedilo, kakršno se vam zdi najbolj duhovito in nam ga pošljite — v prihodnji številki pa na vidno!

DOSLEDEN BOLNIK

»Tovariš doktor, pred tremi leti ste mi pripravili, naj se zaradi revmatizma varujem vlage in mokrote.«

»Da, in...«

»Pa mislite, tovariš doktor, da bi mi škodovalo, če bi se enkrat spet okopal...«